

Akeda¹ mint saját átlényegülésünk szükségessége és az Úr színeváltozása

Bibliaolvasás: „Ezek után történt, hogy Isten próbára tette Ábrahámot, és ezt mondta neki: Ábrahám! S ő így felelt: Ímhol vagyok. Isten ezt mondta neki:

- Vedd a fiadat, a te egyetlenegyedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijjá földjére, és áldozd fel ott égőáldozatul az egyik hegyen, amelyet majd megmondok neked.

Fölkelt tehát Ábrahám jókor reggel, és megnyergelte szamarát. Maga mellé vette két szolgáját és fiát, Izsákot, és fát hasogatott az égőáldozathoz. Akkor fölkerekedett, és elindult a helyre, amelyet Isten mondott neki. Harmadnapon fölemelte szemét Ábrahám, és meglátta a helyet messziről. Ekkor azt mondta szolgáinak:

- Maradjatok itt a számmal, én pedig a fiammal elmegyek amoda, és imádkozunk, azután visszatérünk hozzátok.

Vette tehát Ábrahám az égőáldozathoz való fákat, és föltette a fiára, Izsákra, ő maga pedig kezébe vette a tüzet és a kést, és így mentek ketten együtt. Majd megszólította Izsák az atyját, Ábrahámot:

- Atyám! Az pedig mondta:
- Íme, itt vagyok, fiam. Izsák pedig megkérdezte:
- Itt van a tűz és a fa, de hol van az égőáldozatra való bárány?
- Ábrahám azt felelte: Isten majd gondoskodik az égőáldozatra való bárányról, fiam.

És mentek ketten együtt. Amikor eljutottak arra a helyre, amelyet Isten mondott neki, Ábrahám megépítette ott az oltárt, rárakta a fát, megkötözte Izsákot, a fiát, és föltette az oltárra, a farakás tetejére. Majd kinyújtotta a kezét, és vette a kést, hogy levágja a fiát. Akkor kiáltott neki az ÚR angyala az égből:

- Ábrahám! Ábrahám! Ő pedig felelt:
- Íme, itt vagyok. Az angyal pedig így szólt:
- Ne nyújtsd ki kezedet a gyermekre, és ne bántsd őt! Mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem kedveztél fiadnak, a te egyetlenegyednek énérétem.

Akkor fölemelte Ábrahám a szemét, és látta, hogy íme, a háta mögött egy kos akadt meg szarvánál fogva a bozótban. Odament tehát, elhozta a kost, és azt áldozta föl égőáldozatul a fia helyett. És Ábrahám azt a helyet Jahve-jirének nevezte el. Azért mondják ma is: Az ÚR hegyén a gondviselés. Az ÚR angyala másodszor is szólította Ábrahámot az égből, és azt mondta:

- Magamra esküszöm, azt mondja az ÚR, mivelhogy e dolgot cselekedted, és nem kedveztél a fiadnak, a te egyetlenegyednek, bizony megáldalak téged, és bőségesen megsokasítom magodat, mint az ég csillagait és mint a fűvenyt, mely a tenger partján van, és a te magod örökségként fogja birtokolni ellenségeinek kapuját.” 1Mózes 22: 1-17.

Ige: És hat nap múlva magához vette Jézus Pétert, Jakabot és Jánost, felvitte csak őket külön egy magas hegyre, és elváltozott előttük. Ruhája olyan tündöklő fehér lett, amilyenhez hasonlót ruhafestő e földön nem fehéríthet. És megjelent nekik Illés Mózesrel együtt, és beszélgettek Jézussal. Ekkor megszólalt Péter, és azt mondta Jézusnak: Mester, jó nekünk itt lenni, készítsünk azért három hajlékot, neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek is egyet! De nem tudta, mit beszél, annyira megrémültek. És felhő támadt, amely beborította őket, és egy hang hallatszott a felhőből: Ez az én szeretett Fiam, őrá hallgassatok. És ahogy körülnéztek, hirtelen már senkit sem láttak többé maguk mellett, csak egyedül Jézust. Amikor a hegyről lejöttek, megparancsolta nekik, hogy addig senkinek se mondják el, amit láttak, amíg az Emberfia fel

nem támad a halálból. Meg is jegyezték ezt a szót, és egymás között azon tanakodtak, hogy mit jelent a halálból feltámadni. Mk 9: 2-10.

Az imént Urunk láthatóvá váló dicsőségéről, azaz színeváltozásáról hallottunk. Hat nap múlva, - pontosítja Márk az esemény idejét. De mit jelent ez a „hat nap múlva”?

Így jelölték meg a zsidók közvetlenül az engesztelés napja után elkezdődő lomb-sátrak ünnepét, ami egyfajta szüreti ünnep volt. Izraelben még ma is megépítik zöld galyakból a kis kunyhókat, sátrakat annak emlékére, hogy atyáik hajdan a pusztában vándoroltak. Péter ezért is kiált fel: „építsünk itt három sátrat!”

„Itt az az Isten jelenik meg, aki népével vándorolt, de le nem telepíthető! A zsidók azt ünnepelték ezen az ünnepen, hogy Isten melléjük szegődött és a társuk lett ebben a vándorlásban, ahogy 40 éven keresztül (velük) vándoroltak a pusztában.²

„Isten az atyák Istene, nem telepíthető le! Az ő vándorló népével Isten útközben van. Mi szeretnénk egy beérkezett életet, egy beérkezett egyházat, de közben csak útonlévő van.

Szeretnénk letáborozni, könyörtelenül számon is kérjük a célok, a kitűzött célok elérését³, vagy el nemérését, pedig tapasztaljuk, hogy életünk vonatába emberek beszállnak, velünk utaznak néhány állomásra, aztán kiszállnak; nem konzerválhatjuk a pillanatot. Csak átutazók vagyunk s tulajdonképpen csak egyetlen utas van, aki végigkísér minket, az Isten. Ezért kezdi így evangéliumát János apostol:

„Az Ige testté lett és közöttünk ütötte fel a sátrát”⁴

Tudjuk, hogy Ábrahámot Isten már kihívta a célbaérés érzetét nyújtó letelepedett élet biztonságából, kényelmi állapotából.

- Vonulj ki földedből és menj arra földre, melyet majd mutatok neked! – mondta.

Most pedig az olvasmányban, azt hallottuk, hogy azt parancsolja neki, hogy „vedd egyetlen fiadat, akit te szeretsz és áldozd fel nekem!” Miért kellett ezt megtennie miután idős kora ellenére, és felesége elapadt méhe ellenére csodás módon gyermeket nemzett? Talán mert fontosabb lett számára az ígéret gyermeke, mint az ígéretet adó Isten?

„A beérkezetség (megérkezetség) érzése megtéveszthet minket, azt hisszük ez itt már a menyország, miközben mi csak úton vagyunk afelé, de ha túlzottan letelepedünk és birtokolni akarunk valamit, vagy valakit, akkor (...) elfelejtünk úton lenni. (...)

Az a fontos, hogy (...) útközben találjon minket az Úr, (...)⁵ Ki valójában éppen felénk közeledve van úton maga is, sőt ugyanazon vonaton jön hozzánk a tőlünk távol lévő vagonból a saját fülkénkbe, mely szerelvényt mi az apostoli hitvallásban is megfogalmazott váltsággént ismerünk és vallunk.

Az önmagát utazóvá tevő Isten⁶ abból a célból, hogy találkozhasson Ábrahámval vándorrá, zarándokká, *el caminio* utazóvá tette ismét Ábrahámot, amikor arra a hegyre küldi, amit majd megmutat neki! Így tett a földdel is, úgy tette ország nélküli otthontalan vándorrá Ábrahámot, hogy fogalma sem volt Ábrahámnak, hogy hová tart⁷, csak ment, mert az Isten mondta, hogy menjen.

Van, aki úgy gondolja, hogy „Isten a Mórija hegyén megérteti Ábrahámval, hogy nem a fiát kell feláldoznia, de a túlzott ragaszkodását Izsákhhoz, azt igen.”⁸ Én úgy látom, hogy nem a ragaszkodásunkkal van a baj, hacsak éppenséggel annak hiánya nem az, mert nem tudunk jól, azaz a mindent, - a ragaszkodásunkat is - megrontó bűn nélkül ragaszkodni. A baj okát abban látom, hogy Isten elgondolása a gyermekeinkről és bármiről teljesen más, mint a mi elgondolásunk. Ég és föld a különbség!

Nekünk emberi elgondolásaink és földi terveink, Istennek pedig mennyei és örökkévaló tervei vannak. Nem teheti az Úr, hogy ne leplezze le bennünk azt a lenről jövő földi törekvésünket, amivel mi csupán *az emberi dolgokra*⁹ gondolunk és törekszünk. Istennek éppen ezt a bennünk megszólaló, de lenről jövő földi¹⁰ hangot kell *az ujjával bedugott fül*¹¹ mértékéig lehalkítania [a megsanyargatás héber megfelelője az אָנָה ('ánáh), jelentése: halkabbá válni], sőt teljesen elnémítania bennünk!

Nagybőjt a zarándoklatban, az útonlevés¹² böjtjében, elhalkulásában való megtisztulás¹³ ideje, abból a célból, hogy láthatóvá legyen az Isten. Urunk mondta:

- „Boldogok a tiszta szívűek, mert ők az Istent meglátják” (Máté 5:8).

Tiszta szívet, új szívet egyedül az Úr adhat! De a tiszta szív, az Úr Isten meghallott Igéje által tisztul meg.¹⁴ Nem halljuk az ígét annyira hangosak vagyunk, sőt saját magunkat sem halljuk! Eme hangosságunknak iskolapéldája Simon Péter. Természetes egyéniségéből fakadóan milyen hangosan fogadkozott (Mt 26: 33-35), milyen látványosan ígéretett. Hamisság, önámítás nélküli tiszta érzés volt ez – gondolnánk - és Simon őszintén és igazán tett is így, de ez a „szeretet” a próbát mégsem állta ki, csúfosan elbukott. Ilyen a mi vérmérséklet szerinti szeretetünk, amivel ember szeret jó embert (Oswald Chambers 1992, 63). Az Úr Isten belénk helyezendő romolhatatlan szeretete sokkalta sokkal mélyebben van a mi titokzatos lényünkben, ahova csak az Úr Igéje képes eljutni. Az Úr Igéje olyan mélyre hat, hogy a lelket elválasztja a szellemtől, semmi ámitást nem tűr meg¹⁵, hanem napvilágra hozza az igazságot és a valóságot. Hogyan? Úgy, hogy szelíd „szeretsz-e engem kérdésével a Péter leglényegibb belső lényét szólítja meg. Mély fájdalmat okoz az Úr, ha lelkünk mélyén az elevenünkre tapint. Szeretet lényegű Igéje ebben a mélységünkben tud úgy megsebezni, ahogy a bűn soha (Oswald Chambers 1992, 63). Urunknak meg kell ezt tennie velünk, mert „amíg ez a fájdalom nem hatol mélyünkbe, amíg ki nem józanít minden (öntudatlan és nem tudatos, ösztön és vérmérséklet szerint való) önámításunkból, addig Isten Igéjének még nincs hatalma felettünk. (...) Amikor (pedig) az Úr az ő Igéjével utoléri gyermekét, fájdalmat okoz, de ahol megsebez, ott ki is jelenti magát.”¹⁶ Az Úr ezért elvisz, kicsal a pusztába¹⁷, ahol elhalkít, hogy mi meghalljuk őt. Miközben Urunkat halljuk, megtisztul a szívünk, s ha megtisztult a szívünk, akkor meglátjuk Őt! Nemcsak Istent látjuk meg, hanem a szeretetében azt a romolhatatlan magból¹⁸ való önmagunkat is, akik a legcsekélyebb önámítás nélkül valóban Őt szeretjük. Péter akkor ezt így fogalmazta meg:

- „Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy én szeretlek téged.” Ján 21:17

Így teremtette és formálta meg az Úr Simon mélységeiben az igaz szeretetet és hozta azt felszínre. Péter (ezt követően) önmagában ismert fel, hogy mennyire szereti az Urat, többé semmi más nem létezett neki, sem égen, sem földön, csak az Úr Jézus. De ezt mindaddig nem tudta, amíg át nem járták szívét Jézus Krisztus vizsgáló (mindent átvilágító) sebet ütő kérdései.¹⁹ Urunk félrevon, kivisz a pusztába, hogy a szívünkben beszéljen. „Akkor ismered fel, hogy iránta való szereteted sokkal mélyebb, mintsem, hogy fogadkozással bizonyíthatnád.”²⁰ Péter azután már se nem fogadkozott, se nem ígéretett, hanem Isten szerelmétől²¹ foglyul ejtett szeretetével mindazzal szeretett, amit csak szólt és tett.

Annak tiszta a szíve, akinek egyetlen legnagyobb ragaszkodása az Isten.²² Hogy értsük ezt? Péter kétségkívül ragaszkodott az Úrhoz, mégis háromszor tagadta meg őt. Krisztusnak meg kellett tisztítania Péternek a hozzá való ragaszkodását. Nagypénteken elvette Simon Pétertől ezt a nagyon hangos emberi ragaszkodását és neki adta az Ő csendes, halk, szelíd, de megingathatatlan szeretetét! (Vö. Oswald Chambers március 1-2 napi áhítatával!)

Ne feledjük el, van Szentlélekkel össze nem egyeztethető vallásos rajongó ragaszkodás is! Pál ezt mondja:

„Mert bizonysgot teszek felőlük, hogy Isten iránt való buzgóság van bennük, de nem megismerés szerint. Mert az Isten igazságát nem ismervén, és az ő tulajdon igazságukat igyekezték érvényesíteni, az Isten igazságának nem engedelmessé váltak.” Róm 10:2-3.

Hogy valóban láthassuk Őt, nekünk is ott kell lennünk, ahol Ő van, és Ő bizony utón van! Ahhoz, hogy meglássuk Őt nekünk is olyanokká kell válnunk, amilyen Ő, és Ő bizony vándor. A vándor Istent csak a vándor láthatja meg és találkozhat is vele! És hogy ténylegesen meglássuk őt egy ugyanazon úton kell együtt vándorolnunk!

Ebben az összefüggésben bálvány mindaz, ami nem a vándorlásban lévő Úr Isten, és fontosabbá vált számodra, mint az Isten, például a dogmává merevedett Isten. Bálványozó pedig a már nem vándorló letelepedett! Istennek csak olyan népe van, amelyik letelepedve is jövevény és vándor! Ábrahám, ha ideig óráig le is telepedett, valahol sátrt vert, ott azonnal oltárt épített az Úrnak. Az Úr oltára emlékeztette őt, hogy nincs ott maradandó városa²³, tehát letelepedve is nomád idegen és vándor.²⁴ Sorsa mindig és mindenhol összefonódott a mennyei oltárral (Jel 6:9; 8:3; 9:3; 11:1; 14:18; 16:7) és annak földi másával (2Móz 25:40).

Káin oltár nélkül telepedett le és épített maradandónak tervezett kő várost. Megölte pásztor nomád testvérét, akinek mennyekbe nyíló oltára volt, majd magával együtt a végső romlásba vezette minden maradékát. Káin ezzel a halálban telepedett le. Egyiptom, mely Izraelnek a halál helyévé lett a héberben egy kettős számú főnév, מִצְרַיִם (micarajim), azaz **Micrajim**, jelentése a fekete (földek). Egyes számban מִצְרַיִם (mácôr).

Az Isten meglátásban tehát mindig mi magunk vagyunk az akadály. Ha ezt az önmagadat az oltáron Krisztusnak adod az igaz bűnbánatban, akkor semmi nem szakíthat el téged Isten szeretetétől, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem magasság, sem mélység.

Amint hallottuk egyedül csak az Ige tisztíthat meg, éppen az a hívó Ige, aki magát ÚTnak nevezve maga mellé szólít, hogy útítársa légy úgy a Thábor (Zsolt 89:13), mint a Golgotha (Márk 15:22) hegyére!

Megállapítjuk, hogy mi sem birtoklásvágygal, sem pedig a birtoklásvágy nélkül nem tudunk igazán szeretni, éppen ezért szeressük azt vágyunk, hogy végre az Úr birtokoljon minket!

Jézus csak a legkedvesebb tanítványait vitte fel a Thábor hegyére ezért azt gondolhatnánk, hogy Urunk színeváltozásának csak különleges emberek lehetnek a tanúi. De van egy jó hírem! Szent János ezt írja evangéliuma bevezetőjében:

- „Az Ige megvilágosít minden e világra jövő embert”

Ez a Krisztusból áradó fény (világosság) megvilágít minden embert. A testté lett Ige tehát megvilágosít minden e világra jövő embert, sajnos az ember jobban szeretik a sötétséget²⁵, és a sötétséget választja oltalmául.²⁶

„A színeváltozást nem elég megpillantani életünkben, hanem annak meg kell történnie velünk, sőt bennünk is. (...)

„Jézus nem határozta el, hogy színében elváltozik, nem, ez az esemény Jézussal (meg)történt, abban a pillanatban, amikor szenvedéséről akart beszélni az apostoloknak. Most simul bele az Atya tenyerébe.

- „Atyám, ha te nem mentesz meg ettől a gyilkosságtól, akkor valami célod van velem, de nem az, ami a gyilkosoké, hiszen te nem akarsz kivégezni. nem értem, hogy mit akarsz, de én azt akarom, amit te akarsz.”

És Jézus hirtelen ragyogni kezd.”²⁷ Eltávolodott lelkében attól, ami reá várt és csak az Atya jelenvalóságát kereste. Hasonló történt István vértanúval is! Bár kínozták arca az angyalok arcához hasonlóan ragyogott.

Testvéreim az olyan ember életében árad el az Isten dicsősége, aki teljesen eltávolodik önmaga érzékelésének önmagában való világától, mert teret ad az így megüresített magában az Atya Istennek. Tegyen velem, amit akar, vagyis a hit által odakötözteti magát az oltárhoz, a megfeszített Krisztushoz.

„Az is előfordul, hogy amikor megérint bennünket az Úr látogatásának fénye, azonnal szeretnénk másokkal együtt élni, kiválóbb emberekkel, nem ezekkel, akik akadályoznak minket az életszépségekben. Ilyenkor álmodoznak a családos emberek a kolostori élet szépségéről. Romantika, káprázat ez. A szentek utolsó és olyan makacs kísértése, hogy majdnem mind elesnek. A téridő ördögének kísértése ez, amikor valahol másút vagyok lélekben, mint ahol lennem kell. Isten azonban nem színe-elváltozott világot akar, hanem miután kivett téged a hit által a világból utána visszaküld oda, ahol voltál, (ahol) csak Krisztus és a másik ember számít.

Vajon miért tiltotta meg Jézus a tanítványoknak, hogy amit láttak, arról ne beszéljenek (míg fel nem támad az Úr)? Majd csak a feltámadás után. Mert a feltámadást megelőzte Jézus második színeváltozása, amely helyreigazítja a bennünk lévő istenképet. A Thábor hegyén megmutatta a végtelen hatalmát, szépségét, vagyis isteni létét az emberségében. A második színeváltozás az, amikor megmutatja az embernek szinte a végtelennel határos önnön nyomorúságát, szétesettségét, fájdalmát, szegénységét, akkor, amikor majd a kereszten, a magasban ismét színeváltozik. Ézsaiás próféta azt jövendöli a szenvedő ember Fiáról, hogy annyira csúnya lesz, annyira szörnyű lesz a látvány, hogy el fogjuk fordítani tőle az arcunkat, nem tudunk ránézni, nem akarjuk látni mit okoztak bűneink. Ez a második színeváltozás, s a tanítvány akkor tudja hitelesen képviselni az Istennek a szépségét, amit Jézusban meglátott, ha össze tudja kapcsolni ezt a képet azzal a második valósággal, amit szintén Jézusban kell meglátni, hogy ott van benne az emberélet összes nyomorúsága, amit magára vett, hogy mi nem vagyunk (individuumok) egyek önmagunkkal, hanem dividiuumok vagyunk), mert meghasonlottunk a bűntől, de Ő, aki bűnt nem ismert, ezt magába veszi! Hogy nem vagyunk igazak, mert átjár bennünket a hazugság, hogy szenvedünk és ez eltorzít és ez megutáltatja velünk a létezését magát, és amikor Jézus ezt föl vállalja és megmutatja az embernek, az emberbe lévő mélységes sötétséget, nos ahhoz kell hozzákapcsolni a mai jelenetet, - mondja *Kajtár Edvárd*²⁸ atya. (...)

(Színeváltozás az,) amikor átéljük azt az egységet, amikor Isten szembejön velünk az ő szépségével gyengeségünkben, nyomorúságunkba és magához ölel minket, a rútat, a csúfat, a szép Isten.

Ugyanaz a Jézus áll a Thábor hegyén, mint a Golgotha hegyén s ez a kettő valóság, amit feltár nincsenek ellentétben egymással, mert Jézusban egységre lépnek. Isten végtelen szépségét kapjuk meg minden nyomorúságunk ellenére Krisztus által.

Jézusra tehát nem kívülről vetül rá a fény, (...) hanem belülről ragyogja át Őt a mennyei Atya. Ő nem (...) elnyeri a világosságot, hanem ő maga a világosság.

Azt az embert, aki átengedi magán Istennek a jelenlétét át fogja ragyogni az Isten szépsége. Lásd István vértanút, akin az ellenségei akkor látták meg a színeváltozást²⁹, amikor vallatva kínozták majd pedig megkövezték! Bár angyaléhoz hasonlóan látták őt, ez nem akadályozta meg őket abban, hogy halálra kövezzék.

Hogy lehetséges, hogy István így ragyogott? Úgy, hogy visszagondolt a szép napokra? Nem, hanem a próba hevében is egyedül Krisztusra összpontosított, aki neki azt ígérte, hogy vele van

minden nap a világ végezetéig. Nem ő volt abban a szituációban a nagy cselekvő, hanem az Úr. Míg Krisztusra nézve elszenvedte a bántásokat, Isten a dicsőség palástjával fedezte be őt.

„Mindnyájunk élete áldozattá válik és ezt a hegyről lejövet kell Péternek is megértenie, hogy a dicsőséges el(át)változás megköveteli tőlünk a létünket átégető a passió (= szenvedés) fényét. Tehát aki be akar jutni Jézussal a dicsőségbe engednie kell, hogy ez a passió (=Krisztus Urunk értünk való szenvedése és a), szenvedés, ami az életében jön átégesse az ő életét, átformáljon és átlényegítsen, (...) mert azzá válsz, amiért az életedet adod.” (...) Csak az életünket átégető passió által fog bennünket Isten a képére formálni, ami a mi legmélyebb lényünkbe befűrő fűrő, - mondja a költő. Fontos engedni az Istennek, hogy belehasítson az életünkben, mert az ő jegyeit hagyja a testünkön a lelkünkön, mint a szeretetnek a sebhelyeit. Arról fog felismerni (, az érte kapott sebhelyeinkről fog felismerni) bennünket az utolsó ítéletkor, hogy éheztem és ennem adtatok és hogy nem magatokat dédelgettétek, hanem szerettetek, akkor is, amikor fáj. Ámen.”³⁰

Jegyzetek:

¹ אָקָד ('áqad) I. alapjelentés Kal 1) megköt, megkötöz. Akéda jelentése tehát „megkötözés”, egészen pontosan Izsák megkötözése, héberül „Akédat Jichak”, amit a címben egyszerűen Akédának nevezek. „Hogy pedig eljutának arra a helyre, melyet Isten neki mondott vala, megépíté ott Ábrahám az oltárt, és reá raká a fát, és **megkötözé** [אָקָד ('áqad)] Izsákot az ő fiát, és feltevé az oltárra, a fa-rakás tetejére. 1Móz 22:9.

Vö.: „Isten az Úr és ő világosított meg minket. Kötelekkel **kössétek** [אָסַר ('ásar) Kal 1) köt, megköt 2) megkötöz, láncra fűz, bilincsbe ver] az ünnepi áldozatot az oltár szarvához. Zsolt 118:27;

Vegyétek azért szívetekre és lelketekre e szavaimat, és **kössétek** [אָשַׁר (qášar) Kal 1) megköt, odaköt, összeköt, megkötöz, korlátol, határok közé szorít] azokat jegyül a ti kezetekre, és homlokkötőkül legyenek a ti szemeitek között; 5Móz 11:18.

² Az idézett szöveg Farkas László, Dunakeszii plébános 2021. február 28-án elhangzott szentmiséjén hangzott el. Visszahallgattam ma (2021.03.01) a Dunatévé médiatárjából. A leírt tartalom a felvétel 15: 33-35: 23 perc időtartamában található.

<https://mediaklikk.hu/video/katolikus-szentmise-istentisztelet-kozvetites-romai-katolikus-szentmise-kozvetitese-dunakeszirol-a-szent-mihaly-templombol/> * a továbbiakban csak Farkas László nevét említem!

³ Mikor azért azok egybegyűltek, megkérdezték őt, mondván: Uram, avagy nem ez időben állítod-e helyre az országot Izraelnek? Apcs 1:6.

⁴ Farkas László

⁵ Uo.

⁶ Lévén annak okáért nagy főpapunk, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Istennek Fia, ragaszkodjunk vallásunkhoz. Zsid 4:14.

⁷ Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhivatott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökölendő vala, és kiméne, nem tudván, hová megy. Zsid 11:8.

⁸ Farkas László

⁹ Ő pedig megfordulván, monda Péternek: Távozz tőlem Sátán; bántásomra vagy nekem; mert nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem az emberi dolgokra. Máté 16:23.

¹⁰ Ez nem az a bölcsesség, amely felülről jő, hanem földi, testi és ördögi. Jak 3:15.

¹¹ És hozának neki egy nehezen szóló süketet, és kéri vala őt, hogy vesse reá kezét. Ő pedig, mikor kivitte vala azt a sokaság közül egy magát, **az ujjait annak fülébe bocsátá**, és köpvén illeté annak nyelvét, És föltekintvén az égre, fohászokodék, és monda neki: Effata, azaz: nyilatkozzál meg. És azonnal megnyilatkozána annak fülei: és nyelvének kötele megoldódék, és helyesen beszél vala. Márk 7: 32-35. Miért kell egy süketnek bedugni a fülét, avagy miért kell egy vaknak sárral betapasztani (Ján 9:6) a szemét? Egy és ugyanazon ok miatt, hogy többé ne lássa és ne hallja a sátáni csaló által neki feltárulkozó világot, hogy az a világ örökre és teljesen elhalkuljon és az eltűnésig elhalványuljon.

¹² 5Móz 1:31-33

¹³ Megtisztulás bibliai előképe a pusztai vándorlás ideje alatt megtörtént próbatételek, megsanyargatás általi megtisztulást kell értenünk, az Isten tanulás szent folyamatát, amit Szentlélek így tár elénk: „És emlékezzél meg az egész útról, amelyen hordozott téged az Úr, a te Istened immár negyven esztendeig a pusztában, hogy megsanyargasson és megpróbáljon téged, hogy nyilvánvaló legyen, mi van a te szívedben; vajon megtartod-e az ő parancsolatait vagy nem? És megsanyargata téged, és megéheztete, azután pedig enned adá a mannát, amelyet nem ismertél, sem a te atyáid nem ismertek, hogy tudtadra adja neked, hogy az ember nem csak kenyérral él, hanem mind azzal él az ember, ami az Úrnak szájából származik. 5Móz 8:2-3. A megsanyargatás héber megfelelője a אָנָה ('ánáh), jelentése: halkabbá válik („lecsavarják” [a hangerejét] – Ézsa 25:5) Régen a rádióknak, tévének jól látható potenciómétere volt, amivel a hang erősségét szabályoztuk. Ha rádióhallgatás, vagy TV nézés közben fontos mondanivalónak kellett elhangzania lecsavartuk a hangerőt. A pusztai létben, a pusztában való útonlevésben pontosan ezt történt, Isten elhalkította az emberi természetet, hogy az Ő hangja váljon végre hallhatóvá. A börtnek is pontosan ez a célja, az Úr Isten legyen hallhatóvá és láthatóvá számunkra!

¹⁴ Ti már tiszták vagytok ama beszéd által, amelyet szóltam nektek. Ján 15:3.

¹⁵ Oswald Chambers: Krisztus mindenekfelett. Primo/Evangéliumi kiadó Budapest 1992. oldal 63.

¹⁶ Oswald Chambers: Krisztus mindenekfelett. Primo/Evangéliumi kiadó Budapest 1992. oldal 63.

¹⁷ Azért íme csalogatom őt, és elviszem őt a pusztába, és szívére beszélek. Hós 2:13.

¹⁸ Akik ő (Krisztus) általa hisztek Istenben, aki feltámasztotta őt a halálból és dicsőséget adott neki; hogy a ti hitetek reménység is legyen Istenben. Lelketeket az igazság iránt való engedelmisségben képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre tisztítván meg a Lélek által, egymást tiszta szívből buzgón szeressétek; Mint akik újonnan születettek nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek igéje által, amely él és megmarad örökké. 1Pét 1:21-23.

¹⁹ Oswald Chambers: Krisztus mindenekfelett. Primo/Evangéliumi kiadó Budapest 1992. oldal 64.

²⁰ Uo.

---

²¹ Mert a Krisztusnak szerelme szorongat minket, úgy vélekedvén, hogy ha egy meghalt mindenkiért, tehát mindazok meghaltak; és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ezután ne maguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámasztatott. 2Kor 5:14-15.

²² Farkas László

²³ Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem a jövődőt keressük. Zsid 13:14.

²⁴ Hitben haltak meg mindezek, nem nyerve meg az ígéreteket, hanem [csak] távolról látva és üdvözölve azokat, és vallást tevén arról, hogy *idegenek és vándorok* a földön. Mert akik így szólnak, nyilván jelentik, hogy hazát keresnek. És hogyha eszükbe jutott volna az, amelyből kijöttek, volt volna idejük a visszatérésre. Így azonban jobb után vágyódnak, tudniillik mennyei után; azért nem szégyenli őket az Isten, hogy Istenüknek neveztessek, mert készített nekik várost. Zsid 11:13-16.

²⁵ Ez pedig a kárhoztatás, hogy a világosság e világra jött, és az emberek *inkább szerették a sötétséget*, mint a világosságot; mert az ő cselekedeteik gonoszak valának. Ján 3:19.

²⁶ Mert így szóltok: Frigyet kötöttünk a halállal, a sírral meg szövetséget csináltunk; az ostorozó áradat ha jó, nem ér el minket; mert a hazugságot választók oltalmunkul, és csalásba rejteznék el! (...) De eltöröltetik a halállal való frigyetek, és a sírral való szövetségetek meg nem áll; az ostorozó áradat ha eljő, eltapod titeket, S ahányszor eljő, elragad titeket; mert minden reggel eljő, nappal és éjszaka; borzalom megértetni e tanítást. Ézs 28:15 és 18-19.

²⁷ Farkas László

²⁸ Kajtár Edvárd dr. Szolgálati hely. Pécsi Püspöki Bíróság. Született: Pécs, 1974. április 26. Szentelés, Pécs, 1998. július 25.

²⁹ És szemeiket reá vetvén a tanácsban ülők mindnyájan, [olyannak] láták az ő orcáját, mint egy angyalnak orcáját. Apcs 6:15.

³⁰ Farkas László